

Reševalci torej vseeno nismo prišli po nepotrebnem.

Konec je bil kar vesel. Poškodovanec ni bil preveč potolčen in je že lahko odšel domov, bil je lep dan in prijazni miličniki, ki so nam z obveščanjem, prevozom in drugo pomočjo ves čas stali ob strani, so nas presenetili s piknikom.

Očividca k sreči ni bilo več zraven. Škoda bi bilo stresati slabo voljo, s katero nam je popestril vse skupaj. Če bi bil takoj po nesreči stopil le povprek na deset minut oddaljeni rob, bi prav lahko priklical katerega od turistov na poti med Sedlom in Pastirji. Tako bi bilo obvestilo vsaj za uro hitrejše, sam pa bi se vrnil k ponesrečenemu in bi skupaj prišla dosti bolj varno in nižje. Če pa bi vsaj v dolini počakal glavnino reševalcev, bi njegovega sopotnika našli še zvečer in bi vsega razburjanja okrog mraza, hrane, utrujenosti in stroškov s helikopterjem ne bilo.

In kaj je s svetopisemskim vprašanjem v naslovu? Staro je že precej tisoč let in še vedno je odgovor nanj pritrdilen:

Da in še več, čeprav dandanes tudi med brati ni vse prav in lepo. Vsi smo varuhi vseh in vsak je dolžan pomagati vsakemu po svojem znanju, močeh in izkušnjah. Morda bi še vedno živeli v jamah in lovili medvede, če bi si ne pomagali med seboj. Tudi s planinskim napredkom ne bi bilo prav nič drugače. Čisto navadna pomoč v nesreči je izredno pomembna pri vsem našem življenju v gorah. Ni važno, ali smo le naključni sopotniki, ali smo se srečali čisto mimogrede, ali pa še to ne in smo le izvedeli, da bi utegnili biti nekdo v stiski. S čisto malo dobre volje in zdrave pameti lahko storimo precej dobrega in prihranimo skrb in nejevoljo, da o denarju sploh ne govorimo.

(Glas gorá, PD Kamnik)

GOZD PREPEVA PO MESTNEM VRHU NAD KOČEVJEM

ORGELSKA GLASBA NEBA IN GOZDA

PETER VOVK

Našel sem čas tu gori pri tebi, koča PD Kočevje pri Jelenovem studencu, kot oskrbnik. Zgodnja svetloba dneva je bila prižgala okleščke noči. Hotel sem nekaj reči, a besede so ostale v grlu. Pa kaj bi govoril: vse pôle, brenči, šumi, leti in frli. Biseri — kapljice rose se bleščijo na travah. To so jutranje solze, ki jih pobira sonce.

Nad menoj čudovito morje oblakov enake barve kot gore. In ko grem — z menoj si, stezica. Zmeraj se vijugaš drugače in izgubljaš med drevjem. Nežno drgeta svetloba, vsa zlata se utrinja skozi veje. Užival sem lepoto jase z očmi, ki jih na vsakem koraku presenečajo nova čuda. Bilka se pririva ob bilki za sleherni prostorček, stiska in kipi v razkošni lepoti. Rahlo se umika koraku in se takoj spet pomirljivo zravna.

Po zraku se spreletavajo pisani metulji. Na videz naglo, pa vendar počasi. Videti so kot leteče cvetlice, ki nočejo stati na svojih stebelcih. Gledam mahovnata tla, se naslajam nad tisočnim šumečim, bujnim življenjem, ki kipi pod koraki. Ko sem zjutraj vstal, se je iz jase dvignil bel meglen pajčolan. Potlej se je v soncu tako lepo raztopil.

LJUBEZNIVA SAMOTA

Všeč mi je bila zjutraj srebrna rosa. Mavrične kapljice so se svetile na cveticah in travah ter izginjale kot majhne nevidne eksplozije. Všeč mi je bila ta srebrna rosa,

ki je tako čudovito lepo prekrila jaso. Ves gozd je donel od ptičjih glasov. Z mehkim bokajočim glasom se je oglašal srnjak.

Vsa dolina puhti široke vonjave proti drevesnim krošnjam. Ko se sinice zbude, cvrkutajo čisto tiho. Šoje se prebujajo in obiskujejo druga drugo. In oglase se stoteri drobčni tihi klici — zdaj tu, zdaj tam.

Ko se vračam s sprehoda proti koči, sonce že tipa vrhove dreves. Njegova luč se že toliko zviša, da se dotakne lesenega okna koče. Se ujame med pisane zastorčke, se razdeli, razcepi in precedi. Obsije sobo z zlatimi žarki. Koča izgublja svoj jutranji okras. Tišina v kuhinji je kot zveneča presojsnost. Samota se mi zdi prijateljska in ljubezniva.

Popijem skodelico kave, prižgem cigareto. Duh po tobaku je v čistem gozdnem zraku nekako nov. Srce je mirno in tiho. Kar je v dolini težko, je tu gori lahko in prijetno. Tonem po mahu do studenca: miren in tih zveni iz globin. Vz gib perutnic jereba pod jerebiko me prebudi iz sanjskega sveta. Nežni trepeti metuljev, sladki poljubi cveticam.

Tu gori je lepo, ni dolgčas. Zeleni prsti vej se dotikajo glave. Hodim sam, nič mi ne grozi. Opazujem gozd: bilko, žuželko, let ptice, odlom, tek srne, gibljivo vejo. Vse, vse, vse! Nabiram suhljad za ogenj, zanetim kopo. Zadimljene sveže smrekove veje mi dobro denó. Gledam, kako plameni ognja obirajo veje. Venomer nekaj delam, da premotim misli. Maham s sekiro, sekam bukove veje.

Sraka sedi na bližnji veji in mi vzklika. Ves

gozd zveni od mnogoterih glasov, ki me polnijo z radostnim nemirom. Koliko uka in vriska! Grlice nenehno grlijo, ščinkavci gostole, sinice cvrkutajo, kosi žvižgajo. Za cel orkester je drobnih glasov. Kobilice strizejo trave, murenčki brenkajo na svoja godalca.

Vmes se ujedajo šoje, oglašajo srake. Klic vabečega jereba se oglašja iz grma. Po vrhovih dreves zvončkljajo taščice. Brez prestanka se razlega vranji zbor. Kavke vreščijo, ko letijo neznankam. Obračam glavo, strizem z ušesi.

DRGET ZLATE SVETLOBE

Zgodnje poletje je, drevje z razprostrtimi vejami srka moč, ki jo lije sonce. Iz tal klijeje pisane glavice mnogoterih cvetic. Dehti po bukovem listju, po cvetju, dobri črni gozdni zemlji in preprelem lesu.

V svetlobi sonca, v čudovitem prostoru visokih dreves je lepo. Vnemajo me ptiči pevci s svojimi glasovi. Starodavno sonce sije kar naprej. Predam se tišini, gozd me zagrne v svoj čisti objem. V stebrastem svetišču dreves je polno živalskih glasov. Trdoglave žuželke brnijo kar naprej. Kukavica kuka v bukovem gaju in kliče samčke k sebi. Perje leti. Toda s šibkim kljunom si ne morejo storiti dosti hudega. Zemlja je poškopljena, hoja med.

V prazen prostor je vdrl glas srake: išče gnezda ptic. Žlahtna navzočnost skal in kamnov, pokritih z žametnim mahom, diha povsod. Gozdna prst omamno diši. Južni veter vleče, prinaša toplo vlažen zrak. In ta tišina, ta tišina, ta mir! Nežen droben ptiček zleti iz grma — stržek. Brazgotina svetlobe se ustavi na lipi, polni čebel. Hodim po stezi, ki se vije skozi grmovje. Kako prijetno je hoditi med skalami in kamni! Gosto veliko listje leske me boža po ramenih. Zame ni lepše stezice, kot je ta že malo zaraščena potka. Na tleh pred menoj nekaj zašumi: dihur je ujel miško. Smukne čez stezo, se prihuli in se spravi na kosilo. Z jesena ob poti glasno zavrešči. Šoji se prepirata za gnezdo.

Nežno drgeta svetloba, vsa zlata se utirja skozi veje. Pot je mehka, postлана z listjem. Udira se nežni mah, poln drobnih zvezdic. Bilk ne zlomi. Regratov cvet je prelep. Poleg njega puhasta glavica, polna semen s padalci. Je kot svetilnik za gozdne mravlje. V sončnem zraku je polno muh enodnevnih. Besede jutri pri muhah enodnevnih ne veljajo.

Noč je še daleč. Čevljiček s pentljo krasi pritalni svet cvetic in trav. Vse je tako lepo in preprosto. Krhka lepota pajčevine je razprta čez pot, nihče še ni šel tod mimo. Tipajoči koraki tipajo rahlo zarisan stezo. Moja črna senca hodi za menoj. Občudujem prelomljeno jelko, simbol zlomljenega, prekinjenega življenja. Udarila jo je strela. Videti je kot velik cvet. Pesmi ptičev pevcev se dvigajo iz tal kot

meglica, padajo z vej kot nežna rosa. Diši po bezgovem cvetju, duh je omamljiv in sladak. Trde, neprožne besede molče; ne morejo se kosati s petjem ptic in glasovi živali. Kamorkoli pogledam in kar primem, vse se mi zdi dragoceno in svečano. Metulj se je izvil iz bube in sfrlil po toplem poletnem zraku.

Ko veter zašumi, se odlomi preperela veja. V zraku se čuden šum razprši. Za mrežami iz vej se kaže goveji obad: voha človekovo kri. Pod nebom plava kanja in se preliva s samcem v ljubezenski igri. Kri vzvalovi: divja mačka skoči čez plot, piha okoli mladičev.

BARVE ŽIVLJENJA

Deževnica je s peskom in zemljo zajejala luže. Videti so kot majhna ogledalca, iz katerih ptiči pijejo vodo in se kopajo v njih. Gozd je vlažen. Ne diši samo po cvetju, ampak tudi po ostrem vonju razkrajajočega se listja. Junjsko vreme, topel dež, ki me skoziškosz namoči. Ne povzroča nejevolje, temveč — nasprotno — veliko zadovoljstvo: kot bi v toplem naluvi skozi kožo vpiljal del celotnega stvarstva.

Capljam naprej, tipam z nogami skalnato pot. Pokliče me šoja; daruje mi radost, kakršno pač čutim, ko odkrijem sliko najljubšega slikarja. V vsej svoji lepoti se prikaže košuta z mladico. Nekaj je hkrati minilo: pajek načenja muho v pajčevini. Vsak čas nova ljubezen vzbrsti, se kaj spočenja. Obstanem pod košarasto smreko, kjer je ležišče jelena. Štirinajsterak čaka na svoj čas, ko bo z mogočnim rogovjem zaznamoval svoj revir. Na mahovnati gredi stare bukve se igrata goloba, samec in samica, v ljubezenski igri. Kljunčkata se kar naprej. Peruti šepetajo, perje leti, tiho pada. Kačji pastir se svetlika na travni bilki, brnenje tiho izzveneva.

Ustavim se na poseki, porasli s smrečicami. Ovit z vonjem jelk, smrek in bukev poslušam, gledam in molčim. Zajec skoči iz grma, zadnje noge lovijo prve. Skrivnost za oči je potlačena grozljiva smreka. Strela ji je odbila vrh. Kadar pada dež ali sneg, se ustavim pod njo.

Hoja med: srebrni cvetice, trave, skale in mah. Moj prstan je zlat, pozlačena broška, obleka v zlatem prahu. Kot sen mehko pada cvetje divje češnje na igličasta tla. Drevesa potiskajo naprej, rahlo zarisana steza se spet prikaže.

Pisana preproga cvetic je pred menoj. Divji nageljci gledajo iz trave. Pri belem dnevu je prižgan svečnik. Marjetice odpirajo cvetne glavice. V travi se nekaj giblje. Lisički skačeta sem in tja in iščeta hrano. V lisičjih barvah kuka z velikimi brki miška izpod skale. Pristopica ježek: drobne nožice hite, nekaj išče. In res: glej, slepec se zvija pred bodičastim vsiljivcem!

Srnjak drgne rožičke ob debelce smrečice. Lepo razviti in ikričasti krase kosma-

to glavo. Luža ob poti je oblatena od svinjske kože. Odtisi merjaščevih parkljev so dobro vidni. Medvedek sestopa s skorjaste smreke in se spušča na tla. Medvedka spremlja dejavnost z budnimi očmi.

VSEMIRSKI MIR VEČERA

Tu gori se je ustavil čas. Večeri se. Zvezde se boječe odpirajo in trepetajo. Marjetice zapirajo cvetne glavice. Tih, tih večer je. Ožgana vlažna veja tli. Ptič se je spustil počivat v košato smreko, začrčkal v slovo — in storila se je tema. Okoli dreves se ni več preliv dal.

Kot večnost se je mrak spustil v dolino Jelenovega studenca. Nobenega ptičjega glasu ni več, samo temna samota okoli ognja. Misli so polne tesnobe — in plašne so. Tako mehke, vabljive so sence v zatišju dreves v svečavi lune! Pod njimi je mah in pod nogo se udara.

V moje čute se je naselil spomin, me vrnil k tebi, siva koča iz brun. Prikazujejo se rokomavhi — potuhnjena božanstva noči. Kresnice se dvigajo iz pritalnega sveta kot žive iskre sonca. Dramijo se nepotirji, pol ptiči — pol miši. Tiho je vse — vsemirski mir. Utrinek preleti nebo.

Barve, sence in luči v svečavi lune so vse bolj globoke. Nočne večše s čudnimi obrazi na krilih frlijo okoli ognja. Prijetno toplo mi je ob ognju; obračam se, grejem hrbet. Opojni duh svežih smrekovih vej draži nos. Mogočno se oglašajo sove: hah-lajo se in dušijo v histeričnem joku. Glasovi drobnih živalic polnijo ušesa. Komarji muckajo v dremotni mir in pikajo s šilci. Stopinjo za stopinjo polagam do studenca. Zajamem vodo z loncem, da si bom skuhal kavo. Nobenega človeka ni, le živali so večerne. Skovik skovika v temno noč in kliče samico k sebi. Belo črto letala gledam, trak pušča za seboj. Za vekami iglic, počesanih na jelovih vejah, se skriva polna luna. Vsa raztopljenja je. Srebam kavo — počasi in z okusom, da bo dalj časa ostal dober okus v ustih.

Tu gori, Jelenov studenec, je bila tudi nevihta. Prvič je bila podnevi. Tesno mi je bilo pri srcu, sam sem bil v koči iz brun. Vse bolj se je temnilo. Zdelo se mi je, da sredi dneva pada noč z neba na zemljo. Hromeči vihar je zajel gozd in nema drevesa so zaječala.

Od strahu sem zadrgetal, se skril na postelji pod pokrivalo. Toča je z vso silo tolkla po strehi iz krovnih deščic. To je bilo za ušesa orgljanje, ki te vsega prevzame. Začeli so švigati bliski in treskati gromi. Ves sem bil iz sebe in sem mislil, da bo gozd razsulo na koščke. Nekje blizu je treščilo v visoko, debelo jelko. Razparalo jo je, da je bila kot velik cvet.

Potlej se je kar v curkih ulival dež. Gozd je bil prazen in iz njega ni bilo mogoče

uiti. Vsi prebivalci gozda so se poskrili. Celo v najbolj gostih drevesih lije dež. Toda nič več ne treska in ognjeni jeziki se ne utrinjajo več skozi drevesne krošnje. Grom se oddaljuje, le od daleč še bobni, dokler docela ne potihne.

Dež postaja vse pohlevnejši. Naokoli še eno uro enakomerno in krepko škrobota. Ko se veter umiri, diha gozd globoko; dež ga napaja in nihče več se ne boji vstati. Strahu ni več, opral ga je dež.

Šel sem ven na jaso: pravzaprav sploh še ni večer! Sonce še sije, zrak je svež in čist, dehti močnejše kakor ponavadi in gozd poje s tesnobnimi glasovi, kajti vsi so prihiteli iz svojih skrivališč.

Po dežju kapljajo z vej kaplje. V jajčastih oblikah in mavričnih kapljah se spuščajo na tla. Spuščajo v trave in cvetice in ustvarjajo srebrne potočke vode. Nosijo s seboj suhe iglice, utrinke lesa, zemljo, suhe trave in še marsikaj. Rinejo skozi goščavo in se ustavljajo v studencu. Kako je hrumelo in ropotalo! Zdaj pa je mir, čudovit mir po nevihti. Klink, klank, klonk pozvanjajo kaplje dežja po vejah, vejicah in deblih. Prijetno dražijo ušesa. Gozd po dežju je ves omamljen. Izpuhteva vodo, da se kadi z njegovega hrbta. Iz zemlje vse kipi, kot da je razburjena in se ne more umiriti. Polno mehkih deževnih kapljic mavričnih barv je v svežem zraku. S tihim hrupom padajo z vej, vejic, listov in iglic ter božajo ušesa.

Toliko svežih barv listov in iglic gledam, kot bi tisočkrat posijalo zlato sonce. Čudežni dež, ki ohranja življenje! Cvetice in trave dobivajo smaragdno zeleno barvo. Deževne kaplje, padajoče skozi veje, trepetajo v soncu, kot bi bilo prižganih nesteto lučk.

STOPINJE VEČNOSTI

Šel sem od drevesa do drevesa in poslušal, kako se deževne kaplje oglašajo. Kako kapljajo v dolgih jajčastih oblikah na tla. Drevje in grmovje veselo jočeta. Vsa neobgljena se pelje mravlja na utrinku lesa po srebrnem potočku. Moje srce je zakopano v mavrične kapljice in kaplje dežja po vejah in deblih, obsijanih od sonca. Čutim, kako jih vsrkavajo vase dobra gozdna tla.

Čarobni svet cvetic in trav po dežju je poln drobnih živalic. Kobilice strižejo trave, murenčki brenkajo na svoja godalca. Kaplje dežja kapljajo po vejah, deblih, kamnih in skalah. Pozvanjajo v tenkih, prelepih glasovih. To je orgelska glasba, ki te vsega prevzame in je ni mogoče nositi vsak dan s seboj.

Topel poletni dež mehko boža kožo: oči, ušesa, lica, nos in usta. Gozd me radosti s padajočimi kapljami in kapljicami dežja, kot bi prisluškoval stopinjam večnosti. Kaplje padajo na tla, pritrjujejo mi: »Da, da, da«!